

UNA MALETA BLAVA ROVELLADA

Aquella maleta que havia estat un dia carregada de somnis, és ara als meus peus mentre espero a l'aeroport. Només en queda un a dins, solitari, esperant a ser atès, ansiós, neguitós, fent soroll, nerviós... com jo en aquest moment. No paro de mossegar-me el llavi inferior, de gratar-me les pigues dels pòmuls, d'enroscar els meus rínxols entre els dits, de treure aire i tornar-ne a agafar. Amb només vint-i-set anys he viscut molt: he estat en un projecte de recerca a Alaska, m'he tirat en paracaigudes (il·legalment) des del Yosemite Park a Califòrnia, he nedat al lake Louise d'Alberta (Canadà), he estat en una platja plena de pingüins, he anat a França, Tailàndia, Noruega, Islàndia, Romania, Finlàndia, Austràlia...

La meva maleta està trencada i rovellada. És d'un color blau cel descolorit que em recorda a una persona que he estimat molt. L'he perduda i recuperada incomptables vegades, sempre amb temor que s'escapessin els somnis. Un a un, anaven complint-se i passaven de la maleta de somnis a la motxilla d'experiències que portava sempre carregada a l'esquena.

Per fi obren les portes d'embarcament i entro a l'avió. M'espera un vol de sis hores. Islàndia era preciosa, un fred que et congela les pestanyes, un país nòrdic amb majúscules,... però se m'ha quedat petit. Tot i així, vaig direcció a un poble encara més petit. Un poble el qual el seu nom m'escalfa el pit. Tants records tinc d'aquest lloc, que el meu subconscient decideix reviure'ls un a un mentre caic dormida.

- Esperem que hagi gaudit del nostre vol.

Els nervis incrementen per moments. Sembla que el cor se'm surti del pit a causa de la rapidesa dels seus batecs. No sé ben bé per què, però tinc por a sortir de l'avió i trepitjar el terra de l'aeroport al qual havia estat per última vegada fa deu anys. Sabeu aquella calor que apareix al cos quan saps que estàs a punt de veure alguna cosa que canviarà el que sents?

Faig el primer pas i creuo la porta de la sortida. Veig que ve corrents cap a mi. Deu anys, deu anys sense veure la meva persona preferida de tot el planeta.

És més alta i s'ha tallat els cabells, que guapa. Noto els seus braços al meu voltant i, per primera vegada a la vida, sento la seva olor corporal. Quan vius amb algú, no saps quina olor fa, ja que fa la mateixa que tu: mateix xampú, mateix detergent, mateixa colònia. Haver estat separades durant tant de temps m'ha permès olorar-la. Les seves llàgrimes es barregen amb el meu cabell i les meves amb la seva jaqueta.

- T'he trobat a faltar germaneta.

- Jo també, Nunu.

Anem en cotxe cap a Canet de Mar. Els meus pares no saben que hi vaig i els meus amics tampoc. Deixaré les coses a casa la meva germana i dinarem allà amb el seu marit i les seves dues filles. Només arribar i aparcar, les dues petites venen corrents cap a mi. Tot i que les vaig conèixer per Skype, de seguida vam connectar. Fan la mateixa olor que la seva mare i les abraço una mica més fort quan ho noto.

- El dinar estava molt bo, gràcies Jordi.

Pujo al cotxe amb un nus a la gola que es fa més gran a mesura que m'acosto a casa els meus pares. Tinc por. Una abraçada? Un petó? M'acosto a la porta principal i pitjo el timbre. I, de cop, el soroll de la porta. El grinyol que havia sentit tantes vegades i que havia après a ignorar al pas dels anys. Però havia oblidat com fer-ho. Havia sonat més fort que mai, com si les meves orelles mai haguessin tingut el privilegi d'haver-lo escoltat. Aquell sorollet que temps enrere havia estat tan molest, ara em semblava la cosa més maca del món.

La cosa més maca fins que vaig veure la meva mare. Era més baixeta. Jo sempre havia d'aixecar la mirada per veure-li la cara i ara li passava uns centímetres. Tenia cinc arrugues més al voltant dels ulls, més clarets que abans, suposo que a causa d'haver sigut sempre tan riallera. Aquests detalls no es poden apreciar a través d'un ordinador. Hauria d'haver tornat abans.

No recordo com ha passat, però estem abraçades plorant al portal, com sempre fèiem al sofà després de veure una pel·lícula de Nicholas Sparks. Quan

el meu pare ens descobreix, s'uneix a la festa. Allà, plorant, mai no havia estat tan feliç.

Al cap d'una estona, entrem. En cinc segons, la taula ja està plena de mil tipus de galetes, tres trossos de pastís i tres cafès (dos amb llet i un sol). Parlem de tot: viatges, projectes, família, treballs, dels amics, del canari, dels avis, de la vida. Els temes surten un darrera l'altre i les paraules s'acumulen a la punta de la llengua.

Quan s'acaben les galetes, els prometo que demà tornaré i surto al carrer. Vaig caminant cap a casa i me la trobo pel carrer. No m'ho crec, pensava que estava dirigint un curtmetratge a Anglaterra. Corro, corro molt ràpid, i l'atrapo. Em pregunta què faig aquí, quasi cridant, mig plorant. Li parlo de la meua maleta. Ella m'explica de la seva càmera. I dues hores van passar, explicant-nos mil batalles, com sempre fèiem al meu portal. Deu anys sense els meus amics. No puc recuperar el temps perdut, però sí que puc aprofitar-lo a partir d'ara.

- Mar, saps on està tothom?

- Al bar, al Mar Blau, on penses sinó?

I ens dirigim cap allà les dues, mig abraçades, jo amb unes ganes terribles de veure'ls tots. Amb alguns havia mantingut el contacte, però amb d'altres feia molt que no parlava. Quina cara posaran?

Em veuen i somriuen. Un somriure de benvinguda que m'envolta tota sencera i fa que la decisió d'haver vingut hagi estat la millor que he pres durant tota la meua vida. Un riu, l'Aleix, i, com sempre havia fet quan m'abraçava, deixa el seu cap repenjat sobre el meu quan m'agafa en braços. I sembla que no hagi marxat mai del poble quan demano un *Cacaolat* a la barra i m'assec amb ells a jugar a cartes.

Quan tothom marxa, me'n vaig cap al tronc on sempre quedàvem ell i jo. El noi dels ulls del color de la meua maleta, del color blau cel descolorit. Però als seus ulls no els mancava color. Recordo que cada vegada que els mirava, hi descobria un color diferent: un blau més intens, a vegades més claret, alguna espurna de verd i, fins i tot, hi havia arribat a veure groc. Hi trobo ironia en el fet

que la meua maleta tingui relació amb ell perquè va ser ell el que em va fer néixer l'instint de viatjar i conèixer món. Volia saber com era ell en diferents indrets: volia veure'l sota les estrelles dels Pirineus, sobre les muntanyes de l'Himàlaia, al costat d'alguna de les piràmides d'Egipte, sota l'aurora boreal de Noruega. També va ser ell el que va despertar l'amor per l'adrenalina dins meu: volia que em veiés baixar un riu amb piragua, desafiar la gravetat aprenent paracaigudisme junts, fer *puenting* al pont de Besalú. I amb aquests pensaments arribo al bosc de sobre casa seva. Allà quedàvem cada dimecres després de classe, allà ens amagàvem dels nostres problemes, allà parlàvem, rèiem, jugàvem,... i entre bajanades vàries, allà va ser on ens vam enamorar. Ens imagino a cada lloc on vam seure, on em va acariciar el baix de l'esquena per primer cop, on li vaig dir que m'encantava mirar el cel estrellat del Pirineus francesos, on ens vam fer el petó que ho va complicar tot i on ens vam fer l'abraçada que ho va arreglar. Però me'n vaig anar i el vaig deixar aquí. L'error més gran de tots. El trobo a faltar més que ningú. Tinc un buit al pit que m'oprimeix a cada passa que faig al dirigir-me al nostre lloc, al lloc més emblemàtic de tots: un tronc enorme que havia caigut a causa del vent. Quan hi arribo, em sorprèn. El tronc està tot desfet per culpa de la pluja de tots aquests anys. Tristesa, nostàlgia, por. Però, al voltant d'aquest, està ple de lavanda. Què hi fa aquí, la lavanda? Mai no n'hi havia hagut. Agafo un trosset petit del tronc, m'assec al terra i tanco els ulls.

- Potser el bosc ja ho sabia.

Em giro i els ulls de color blau de la meua maleta em somriuen amb els llavis xops de llàgrimes. Ve cap a mi i s'asseu al meu costat. M'agafa el trosset de fusta d'entre els dits i l'intercanvia per la seva mà.

- Potser el bosc ja sabia que m' enamoraria de tu. Els arbres parlen, saps? Tenen secrets. Observen el seu voltant, treuen les seves conclusions i, a vegades, manifesten les seves idees. Ells van veure com et mirava, van veure com et menjava amb els ulls cada vegada que un somriure sortia a saludar el sol de mitja tarda. Sempre t'havia dit que et quedava bé el sol a aquella hora. I ells ho van sentir. Ha crescut lavanda on t'ho vaig dir per primer cop. No sé si

és simple poesia o trista realitat, però els arbres parlen i el bosc ho sabia. Has tornat per quedar-te?

- És el meu últim somni, amb tu.